

Tisztelt Honfitársaim, kedves Vendégeink!

Hálával a szívemben jöttem ma ide.

Hálás vagyok azért, hogy itt van velem a családjunk apraja-nagyja, és így szólhatok Önökhöz. Hálás vagyok azért is, hogy ennyien együtt vagyunk! Köszöntöm a világ összes magyarját, azokat is, akik távolból kísérik bennünket figyelő szeretetükkel.

A magyarok köztársasági elnökeként először szólítom meg Önöket. Köszönöm a megválasztásommal kifejezett bizalmat. Ebből a bizalomból elsősorban felelősség fakad. Felelősség azok iránt, akik támogatnak, hogy ne okozzunk nekik csalódást, de felelősség azok iránt is, akik ma még bizalmatlanok és elutasítóak.

Az én minősített felelősségem az, hogy elnökként megmutassam, mit jelent nekem szülőföldem, Magyarország, mit jelentenek honfitársaim, a magyarok, mit gondolok a mi közös életünkről és a világban betöltött helyünkről. Ebből a személyes magyar világ-nézetből következnek majd cselekedeteim.

Együtt vagyunk, itt, Európa szívében, az ország fővárosában, a Kárpát-medence közepén, a nemzet főterén, de együtt vagyunk abban a szándékban és akaratban is, hogy a magyaroknak a „20. század erkölcsi megrendüléshez vezető évtizedei után” a 21. században jobb, szebb, békésebb, gazdagabb és biztonságosabb életet teremtsünk.

Bár ma süt a nap, és nekünk, magyaroknak, sok okunk van az öröme, büszkeségre és az ünneplésre, egy sötét felleg árnyékot vet az életünkre: a háború.

Ez most nem a videójátékok virtuális valósága, ez nem CGI, ez nem photoshop. Nem is háborús film. Ez az a véres valóság, amit a nagyszüleink a második világháborúban személyesen megtapasztaltak, mi viszont már csak a történeteiken keresztül ismerhetünk. A háború eddig legtöbbünk számára nem igazi veszély, vészjósló valóság, hanem a múltunkhoz vagy egy távoli országokhoz tartozó, elkerülhető és éberségre intő fenyegetés volt, még akkor is, ha a délszláv háború tíz évig itt zajlott a szomszédunkban. Most, Ukrajnában, valódi a sebesült katonák és civilek vére, valódi a családok szétszakítottsága, az addigi életüket siratók könnye, valódi a gyerekek sírása, a tankok dübörgése és a fegyverek ropogása. Valódi a megrendülés, valódi a félelem.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Ukrajna megtámadása, az első döbbenetet követően, egyszerre követelt azonnali és ugyanakkor jól átgondolt, hosszú távon érvényes válaszokat – tőlünk is.

Február 25-én, ahogy az első menekültek megérkeztek Magyarországra, mérlegelés nélkül, ösztönös magától értetődöttséggel siettünk a segítségükre. Egyszerre mozdult meg Bereg, Szabolcs és Szatmár, a polgármesterek, az egyházak és a segélyszervezetek, a kormány és az ország polgárai. Azóta hétszázezer menekült lépett át a biztonságot jelentő magyar földre, több száz millió forint adományt gyűjtöttünk össze mi együtt, kedves Honfitársaim. Ellátást biztosítunk a sebesülteknek, élelmiszert küldünk az otthon maradóknak, tanulási lehetőséget kínálunk a hozzánk érkező gyerekeknek, fedelet, ételt és munkát a családoknak, jó szót és lelki támaszt a csüggedőknek. Magyarország emberségből jelesre vizsgázott. Köszönet érte Mindannyiuknak!

Az önzetlen segítségnyújtás mellett tudnunk kell azt is, mi a válaszuk erre a háborúra, s mi nemzetünk múltjából, jelenéből és remélt jövőjéből fakadó érdeke. Tíz pontba szedve így néz ki Magyarországról a háború:

1. Elítéljük a putyini agressziót, egy szuverén állam fegyveres megtámadását.
2. Örökre nemet mondunk a Szovjetunió visszaállítását célzó minden törekvésre!
3. Mi, magyarok, békét akarunk, itt Magyarországon és a szomszédos országokban. Mi a békét akarjuk megnyerni, nem a háborút!
4. Ez nem a mi háborúnk, de ellenünk, békeszerető, biztonságra, egymás iránti tiszteletre és gyarapodásra vágyó magyarok ellen is vívják. Követeljük a háborús bűnök kivizsgálását és megbüntetését!
5. Nem vagyunk semlegesek. Az ártatlan áldozatok és az igazság oldalán állunk. Az Európai Unió és a NATO szövetségének részeként vállalt kötelezettségeinknek eleget teszünk, amikor pedig van jogunk egy döntésre nemet mondani és magyar érdek úgy kívánja, ott nemet is mondunk.

6. Többszörösen megharcolt szuverenitásunkról semmilyen körülmények között nem vagyunk hajlandóak lemondani! Honvédelmi erőnket folyamatosan fejlesztjük.
7. Támogatjuk Ukrajna csatlakozását az európai országok közösségéhez.
8. Készek vagyunk áldozatot hozni a békéért, és nem akadályozzuk szövetségeseink áldozathozatalát. Nem egyezünk bele azonban olyan döntésekbe, melyek nagyobb áldozatot követelnek a magyar emberektől, mint amekkora fájdalmat az orosz agresszornak okoznak.
9. Készséggel vállalunk közvetítő szerepet a hadviselő felek között a béketárgyalások folytatása érdekében.
10. Az Ukrajnában élő magyar embereket megillető jogok biztosításához ragaszkodtunk eddig, ragaszkodunk most és a háború után is.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Időnként egyedül állunk a vártán. De a világlátásunkban vannak szövetségeseink, és vannak barátaink. Tudjuk, mikor kire számíthatunk, és mások is tudják, hogy a magyarok szavukat tartó, bátor bajtársak. Néha ugyan kényelmetlen barátok vagyunk, de ha valódi a szükség, mi nem futamodunk meg.

Március 10-i megválasztásomkor azt mondtam, az első utam haza vezet majd, a családomhoz, és mielőbb szeretnék ellátogatni lengyel barátainkhoz is. Az első ígéretemet betartottam, az Országházból a családhoz siettem. A második résszel sem maradok adós. Kedden, május 17-én utazom Varsóba, hogy a lengyelek elnökével találkozzam. Elnök úr, kedves Andrzej, köszönöm, hogy barátokhoz illő módon tudunk beszélni egymással!

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Mi, magyarok, joggal vagyunk büszkék páratlan nyelvünk gazdagságára, nemzetünk viharvert történelmére, a magyar elme vívmányaira, kultúránk kincseire. Úgy hisszük, hogy az 1848-as forradalom, az 1956-os szabadságharc és a Vasfüggöny 1989-90-es megbontása többszörösen bizonyította szabadság iránti olthatatlan szenvedélyünket, és azt, hogy ha kell, meg is küzdünk a szabadságért. Az egész világ megláthatta, hogy a magyar egy erős, bátor nemzet.

Magyarország szuverén, kiáll magáért, nem ijed meg a konfliktustól, képes megvédeni magát és fájdalmas tapasztalatok árán megszerzett álláspontját.

Mi nem változtunk, mi ma is ugyanazok a magyarok vagyunk, akik '48-ban, '56-ban és 33 évvel ezelőtt küzdöttek a szabadságukért.

Ha ez így van, akkor a világnak azon a tájain, ahol egykor kalapot emeltek bátorságunk előtt, miért látnak egyre kevesebben ilyenek?

Mi, magyarok, nagyszüleinktől és szüleinktől, akik átérték a visszanézve átélhetetlennek tűnő 20. századot, örökül kaptuk az önbecsülés, a túrás, a túlélés és a küzdés képességét. Hála és köszönet érte! De az őseink nem tanítottak meg bennünket arra, hogy nem elég, ha jó a portéka, azt bizony el is kell tudni adni a piacon. Az a mondásunk is árulkodó: a jó bornak nem kell a cégér! Dehogynem! Én azt mondom: a jó bornak is kell a cégér!

Megtisztelő, ha ennek a jó bornak, Magyarországnak az egyik cégére lehetek. Ezt a bort még én is szeretem!

Azért is fogok dolgozni, hogy mi magyarok a meg nem értettség romantikája mellett minél többször tapasztaljuk meg a megértettség és megbecsülés komfortos érzését.

A mi nemzetstratégiánkat Dsida Jenő Erdélyből így fogalmazta meg:

„Így készülünk szelíd háborúra,
mindíg magunkért, soha mások ellen,
sót párolunk és vásznakat szövünk
s míg kisebbítnek, lassan megnövünk”.

Tisztelt Vendégeink!

Az elmúlt évtized munkájának eredménye, hogy a magyarok ismét emelt fővel élnek. Merünk akkorák lenni, amekkorák vagyunk, sajátos magyar nézőpontból, magyar szemmel, a magyar érdekeket szem előtt tartva nézzük a világot. Ismét van magyar magabiztosság, egészséges öntudat, nemzeti büszkeség. Mennyire hiányzott ennek előtte!

Budapest a világ legszebb fővárosa, az Országháznál nincs csodálatosabb épület, a szegedi a legerősebb paprika, a magyar nők a legszebbek a világon, a szatmári szilva a legzamatosabb pálinka, és semmi sem érhet a magyar elme nyomába. Jó, ha mi így látjuk! S jó, ha tudjuk, hogy ezt csak mi látjuk így. Őrizzük meg nemzeti büszkeségünket, vigyázzunk rá! S legyünk figyelemmel arra is, hogy a nemzeti büszkeségből ne legyen nemzeti gőg, de ne legyen globalista gyávaság sem.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Van, hogy el kell menni a falig. Erre tanított meg minket a hatásköreit folyamatosan bővítő brüsszeli Bizottság, a senki által meg nem választott hangemberek, a nemzetközi sajtó ellenséges része, a nagy országok érdekeinek dominanciája. Megtanultuk, milyen kockázatos nemzeti érdekek mentén politizálni. Megtanultuk azt is, hogy bizony gyakran el kell menni a falig. Sőt, van, hogy a falon is át kell törni. Mára már ehhez is van erőnk.

Én azt tapasztaltam, hogy érdemes azt is megnézni, hogy a falon van-e ajtó. Ha csukott az ajtó, érdemes lenyomni a kilincset. Ha nem nyílik, jó, ha megnézzük, van-e kulcs a zárban. Ha nincs, nem árt, ha szétnézünk, hogy ismerünk-e valakit, aki hajlandó kinyitni nekünk az ajtót. S ha így sem jutunk át a falon, akkor jöhetnek a faltörő kosok! Jó, hogy nekünk, magyaroknak, mára ilyen sok erőnk van! S milyen jó, ha tudjuk, mikor mennyit kell és szabad felhasználnunk belőle.

Bízom benne, hogy ajtónyitogatásban és kulcskeresésben Magyarország hasznára lehetek!

Tisztelt Honfitársaim!

Magyarország az április 3-i választásokon egyértelmű és elvitathatatlan döntést hozott arról, hogy a tizenkét éve kormányzó politikai közösségre bízva közös ügyeink irányítását a következő négy évben is. Megalakult az új Országgyűlés. A ház elnökének és minden megválasztott képviselőnek gratulálok, és arra hívom fel őket, hogy becsüljék meg a nekik adott bizalmat, tiszteljék a demokratikus törvényhozás fennálló alkotmányos kereteit, és törekedjenek a nemzetünk javát szolgáló döntések meghozatalára. A nemzet egysége nem a parlamenti patkóban kezdődik, de ha mindannyian elfogadjuk, hogy a hatalom a népé, akkor kötelesek vagyunk elfogadni az emberek demokratikus döntéseinek következményeit is. Ez lehet a közös alap. S ha egyet tudunk érteni abban is, hogy a másik ember

álláspontjának határozott elutasítása nem jelenti az ember iránti tisztelet megtagadását is, akkor gyermekeink még tanulhatnak is a közélet szereplőitől. Hiszen a kultúra nem csak Kodály kórusművei, a gyimesi táncok, Munkácsy Ásító inasa, Csoóri versei, Simándytól a Hazám, hazám, Szabó Magda Abigélje, Makovecz templomai vagy gazdag népszokásaink. Kultúra az is, ahogy kinézünk, ahogy viselkedünk, ahogy tiszteljük hagyományainkat és ahogy egymáshoz szólunk. Magamra nézve kötelezőnek érzem, hogy ebben követendő példa lehessenek.

Hölgyeim és Uraim!

Hétfőn miniszterelnököt választ az Országgyűlés, hamarosan kinevezhetem az új Kormány tagjait. Magyarország polgáraként azt várom a végrehajtó hatalom irányítóitól, hogy őrizzék meg a magyar emberek biztonságát! Azt remélem, hogy a világjárványokra, a biztonsági fenyegetésekre és a gazdasági kihívásokra adott megfelelő válaszok mellett jut, marad erő a további építkezésre is.

Önök, tisztelt Hölgyeim és Uraim, tudhatják rólam, hogy az elmúlt évtizedben egy nemzeti, polgári, kereszténydemokrata közösség tagjaként vettem részt a közéletben és a kormány munkájában. Büszke vagyok, s büszke maradok erre. Nemzetem és hazám iránti elkötelezettségem nem változik, s természetesen azok iránt a magyarok iránt is felelősséget viselek, akiknek az értékrendje az enyémtől különbözik. Feladatom megtalálni azt a mélységet és magasságot, ahol a magyarok magától értetődő összetartozása van. Az életünknek azokat a dolgait keresem és mutatom majd meg, amelyek túl vannak a pártpolitika természetes szembenállásán. Kötelességemnek érzem megérteni a különböző álláspontokat alakító érveket, és segíteni elfogadtatni a többség döntését a véleményükkel alulmaradókkal is.

A szuverenitás bölcsője a család. A nemzet egysége is a családban kezdődik. Minden kiterjedt családban vannak egymástól lényegileg különböző családtagok. Faluban, kisvárosban, Pesten vagy Budán élők, alföldiek és dunántúliak, felvidékiek és délvidékiek. Diplomások és szakmunkások, jobb- és baloldaliak, közömbösek. Vannak kisbabák, fiatalok, középkorúak és aggastyánok, vannak hívők és hitetlenek, katolikusok, protestánsok és zsidók, türelmesek és türelmetlenek, sokgyermekesek és gyermektelenek, szorgalmasak és lusták, gazdagok és szegények, családközpontúak és maguknak valók. Így áll össze a

magyar nemzet is. Éppen ennyire különbözik egymástól az, akik vagyunk, s az, amit a bennünket körülvevő világról gondolunk. De közös a történetünk, ismerjük egymást, összetartozunk. Képesnek kell lennünk megtapasztalni, megérteni, sőt, gazdagítani azt, ami közös, ami összeköt és azt is, ami csak a sajátunk. S idővel talán megtanulunk vágyakozni is az után, ami a miénk.

Köztársasági elnökként abban fogom erősíteni a magyarokat, ami személyes meggyőződésemből fakad. A kereszténységen nyugvó értékrendben, az élet továbbadásának, a gyermekek szeretetben való nevelésének bátorításában, a megfogant emberi élet és a család védelmében, egymás tiszteletében, a gyengék gyámolításában.

Itthon és a nagyvilágban is szót emelek majd azért, hogy segítsük a fiatalokat a családalapításban, a hivatásból és a gyermekvállalásból, idősgondozásból fakadó feladatok együttes ellátásában. Védjük a teremtési rendet és a teremtett világot, támogassuk a nagycsaládokat, a főállású szülőket, az örökbefogadókat és azokat is, akik egyedül gondoskodnak gyermekeikről. Dolgozzunk azért, hogy a felelős gyermekvállalásnak ne legyen anyagi akadálya. Szót emelek majd azért is, hogy védjük az életet, képviselve azokat is, akik még nem tudnak kiállni a maguk védelmében. Ráirányítom a figyelmet a tehetséges fiatalokra.

Számíthatnak rám azok a magyarok is, akik a többség számára láthatatlan helyeken, rossz körülmények között élnek. Ott leszek közöttük, leülök a sámlira, meghallgatom és képviselem őket. Fül, szív és száj akarok lenni azok számára, akiket most kevésbé hallunk, látunk és értünk, hogy érezzük: összetartozunk.

És bár a személyes jelenlét a legfontosabb, ez az összetartozás látszani fog az ún. közösségi médiában is: a facebook, az instagram és a twitter oldalaimon.

Tisztelt Jelenlevők!

Köszönöm, hogy ilyen sokan együtt vagyunk a mai napon. Köszönöm, hogy templomból, istentiszteletről jöhettünk ma ide. Köszönöm az imádságokat!

Köszönöm Rúza Magdinak, Balázs Jancsinak és Kádár Vikinek, az Angelika leánykarnak, Zsura és Zsuzsika táncosainak, a Honvédségnek és Zámbori Somának, hogy idehoztak nekünk a magyar kultúra kincseiből. Köszönöm a szervezésben részt vevők munkáját.

Hölgyeim és Uraim! Várjuk Önöket ma délután egy órától új munkahelyemen, a Sándor-palotában, ahol az előttünk álló öt évben azért dolgozom majd, hogy többen, jobban, szebben éljünk itt, Magyarországon, s ezt ne csak mi érezzük és lássuk így.

Ahogy Ady fogalmaz:

„Őrzők, vigyázzatok a strázsán,

Az Élet él és élni akar,

Nem azért adott annyi szépet,

Hogy átvádoljanak most rajta

Véres s ostoba feneségek.”

Isten, áldd meg a magyart, jókedvvel, bőséggel!

Mert Tiéd az ország, a hatalom és a dicsőség!